

What would life be like, he wondered,
if they were given time to think and reflect over things?
Might their lives be different or much the same—
or would they just lose the run of themselves?

เขานึกสงสัยว่าชีวิตจะเป็นอย่างไรถ้ามีเวลาคิดใคร่ครวญสิ่งต่าง ๆ
ชีวิตของพวกเขาคะแตกต่างออกไปหรือจะยังเป็นเช่นเดิม—
หรือพวกเขาคะแค่สูญเสียการควบคุมตัวเอง

—แอล์ คีแกน

words

words without boundaries

สิ่งเล็ก ๆ ที่เรียกว่าชีวิต

Small Things Like These

แคลร์ คีแกน

เขียน

ฉบับแปล

แปล

ก่อนที่จะถึงคริสต์มาสปีถัดมาเขาก็อ่านอะคริสต์มาสแคโรลจนจบ

เพราะมีสสิลวิลสันสนับสนุนให้เขาใช้พจนานุกรมเล่มใหญ่

เพื่อค้นหาคำศัพท์ต่างๆ

เธอบอกว่าทุกคนควรจะรู้ไวแคบบิวเลอรี

ซึ่งคำนี้เป็นคำที่เขาหาไม่เจอในพจนานุกรม

จนกระทั่งพบว่าความจริงแล้วอักษรตัวที่สามไม่ใช่ตัวเค

- แคลร์ คีแกน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำแนะนำนักพิมพ์

สิ่งเล็กๆ ที่เรียกว่าชีวิต บอกเล่าเรื่องราวของชายแสนธรรมดา คนหนึ่งที่ต้องเผชิญหน้ากับทางแยกอันยิ่งใหญ่ เพอร์ลองก็ต้องเลือกระหว่างการก้มหน้า ปิดหูปิดตาต่อปัญหาสังคมเพื่อรักษาความสงบสุขของครอบครัว กับการพุ่งชนปัญหานั้นและยอมให้ผลของการกระทำของเขาบดขยี้ตัวเขาเองในภายหลัง ผู้อ่านจะได้เดินทางไปพร้อมๆ กับเพอร์ลองเพื่อสำรวจเรื่องราวของความทรงจำ ความเชื่อ การยอมจำนน การต่อต้าน และความหวัง ผ่านทุกๆ ถ้อยคำที่มีความหมายซึ่งถูกร้อยเรียงไว้ในงานเขียนขนาดกะทัดรัดเล่มนี้

และการเดินทางครั้งนี้ยังทิ้งคำถามที่ว่า เราจะยอมเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่ หากการทำสิ่งนั้นต้องแลกมาด้วยการสูญเสียความสะอาดสบาย ความพึงพอใจ หรือแม้กระทั่งอนาคตที่สงบสุขของเราเองและของคนที่เรารัก นี่อาจเป็นคำถามที่ฟังดูเป็นนามธรรมและไกลตัว แต่หากลองเปลี่ยนให้เป็นคำถามที่เป็นรูปธรรมขึ้นล่ะ

เราจะยอมปั่นจักรยานไปทำงานกลางแสงแดดจ้าของเมืองไทยหรือไม่ หากนั่นเป็นการหยุดมลพิษที่ทำลายโลก

เราจะยอมปฏิเสธเวลาที่พ่อแม่ชวนกินอาหารทะเลหรือไม่ หากรู้ว่าเบื้องหลังอุตสาหกรรมที่ยิ่งใหญ่นี้คือปัญหาแรงงานทาสและการค้ามนุษย์ที่น่าเกลียดน่ากลัว

เราจะยอมสละเวลาช่วยเหลือคนที่กำลังถือของหนักอยู่หรือไม่
หากรู้ว่ามันจะทำให้เราไปถึงห้องสอบล่าช้า

นี่เป็นคำถามที่เห็นได้ไม่ยากในชีวิต แต่บางทีเราอาจมองข้ามไป
โดยปริยายเพราะเราไม่ยอมสูญเสียบางสิ่งบางอย่างไปตั้งแต่แรก
เพราะ“การสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องที่ง่ายที่สุดในโลก”

การเดินทางสั้นๆ ของเฟอร์ล่องก็ยังมีอีกหลายเรื่องราว
หลายคำถามให้สำรวจ สำนักพิมพ์หวังว่าหนังสือเล็กๆ เล่มนี้จะสะกิด
หัวใจผู้อ่านยามต้องเลือกทำสิ่งเล็กๆ เพื่อสร้างความแตกต่างที่ยิ่งใหญ่

กดอ่าน
words

อุทิศแด่เหล่าสตรีและเด็ก
ที่ต้องทนทุกข์ทรมานในบ้านทารกและมารดา
รวมถึงในร้านซักรีดแมกดาไลน์ ประเทศไอร์แลนด์
และแด่ครูแมรี แมกเคย์

“สาธารณรัฐไอร์แลนด์มีสิทธิ และด้วยเหตุนี้จึงอ้างสิทธิ ในความ
จงรักภักดีของบุรุษชาวไอร์แลนด์และสตรีชาวไอร์แลนด์ทุกคน
สาธารณรัฐรับประกันเสรีภาพทางศาสนาและเสรีภาพของพลเมือง
สิทธิเท่าเทียมกันและโอกาสเท่าเทียมกันสำหรับพลเมืองทุกคน
และประกาศเจตนารมณ์ที่จะแสวงหาความสูงและความเจริญ
รุ่งเรืองของทั้งชาติและทุกภาคส่วนของชาติ รักบุตรหลานทั้งปวง
ของชาติอย่างเท่าเทียมกัน”

ตัดตอนจาก “ประกาศของสาธารณรัฐไอร์แลนด์”
 (“The Proclamation of the Irish Republic”)

ปี 1916

ใบเดือนตุลาคมมีต้นไม้สีเหลือง แล้วนาฬิกาก็เดินย้อนเวลา¹ ลมเดือนพฤศจิกายนที่พัดอย่างยาวนานโชนมา ทำให้ต้นไม้ทั้งใบ กลุ่มควันลอยออกมาจากปล่องไฟในเมืองนิวยอร์ก พวกมันทั้งตัวและ ล่องลอยไปเป็นสายคล้ายเส้นผมยืดยาวก่อนจะจัดกระจายหายไปตาม ทำเรือ และในไม่ช้า แม่น้ำแบร์โรว์ที่คล้ายเหมือนเบียร์ดำก็กระเพื่อม ด้วยฝน

ผู้คนส่วนใหญ่ต้องทนทุกข์กับสภาพอากาศ ทั้งพวกเจ้าของร้าน พวกพ่อค้า และเหล่าชายหญิงที่อยู่ในที่ทำการไปรษณีย์ คิวรับเงิน สวัสดิการว่างงาน ตลาด ร้านกาแฟ ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านเล่นบิงโก ร้านเหล้าและร้านอาหารจานด่วนราคาถูก พวกเขาต่างพูดถึงความหนาวเหน็บและฝนที่กระหน่ำลงมา ตั้งข้อสงสัยว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้อากาศเป็นอย่างนี้ – และเป็นไปได้ไหมที่จะมีอะไรอยู่เบื้องหลัง – เพราะใครจะเชื่อล่ะว่าจะมีวันที่อากาศหนาวเหน็บเช่นนี้เกิดขึ้นอีก

¹ บางประเทศ รวมทั้งไอร์แลนด์ มีการปรับนาฬิกาไปข้างหน้าหนึ่งชั่วโมง ก่อนเข้าฤดูใบไม้ผลิ เรียกว่า Daylight Saving Time (เวลาออมแสง) และ ปรับกลับดังเดิมในฤดูใบไม้ร่วง ในที่นี้จึงกล่าวนาฬิกาเดินย้อนเวลา

เด็กๆ ดึงตัวขึ้นคลุมศีรษะก่อนจะเผชิญหน้ากับการไปโรงเรียน ส่วนแม่ๆ ของพวกเขาแทบหมดศรัทธาว่าจะมีเสื้อเชิ้ตสักตัวแห่ง ก่อนเย็น พวกเธอก็มั่ศีรษะวิ่งไปยังราวตากผ้ากันจนชิน หรือไม่ก็แทบไม่กล้าตากอะไรข้างนอกเลย และแล้วเวลากลางคืนก็มาถึง มีน้ำค้างแข็งปกคลุมอีกครั้ง ความหนาวเย็นลอดใต้บานประตูเข้ามา เหมือนใบมีดและกริดหัวเข้าของบรรดาผู้ที่ยังคุกเข่าสวดส่ายประคำอยู่

ในลาน บิลล์ เฟอร์ลองก์ พ่อค้าถ่านหินและไม้ ภูมิตัวเองเข้าด้วยกัน ขณะพูดว่าถ้าทุกอย่างยังดำเนินต่อไปเช่นที่เป็นอยู่ พวกเขาจะต้องเปลี่ยนยางใหม่ให้รถบรรทุกเร็วๆ นี้

“มันวิ่งบนถนนทั้งวัน” เขาบอกลูกน้อง “ไม่นานคงเหลือแต่ขอบล้อแล้ว”

และก็จริง ลูกค้าคนหนึ่งยังไม่ทันออกไปพ้นลาน อีกคนก็เข้ามาแล้ว ดิดๆ กันเลย หรือไม่ก็โทรศัพท์มา - เกือบทุกคนบอกว่าต้องการให้ของมาส่งเดี๋ยวนี้หรือไม่ก็ด่วนๆ รอจนถึงสัปดาห์หน้าไม่ได้แล้ว

เฟอร์ลองก์ขายถ่านหิน ถ่านหินชนิดร่วน แอนทราไซต์² เศษถ่านหิน และไม้ท่อน ลูกค้าสั่งกันเป็นอันเดอร์รีตเวท³ ครึ่งอันเดอร์รีตเวท หรือตันเต็ม ไม่ก็เต็มคันรถบรรทุก เขายังขายผงถ่านหินอัดแท่ง เชื้อไฟ และแก๊สบรรจุขวดอีกด้วย การจัดการกับถ่านหินเป็นงานที่สกปรกที่สุด ในฤดูหนาวก็ต้องไปรับของทุกๆ เดือน จากท่าเรือ พวกลูกน้องใช้เวลาสองวันเต็มๆ ในการไปรับ ไปขนถ่าย คัดแยก และซังน้ำหนักของทั้งหมดเมื่อกลับมาที่ลาน ในขณะเดียวกัน

² Anthracite ถ่านหินชนิดแข็ง

³ Hundredweight ในประเทศไอร์แลนด์คือ 50.80 กิโลกรัม

คนเรือชาวโปแลนด์และชาวรัสเซียก็เป็นอีกความแปลกใหม่หนึ่ง พวกเขาตระเวนไปทั่วเมือง สวมหมวกขนสัตว์และเสื้อคลุมยาว ติดกระดุม แหบไม่พูดภาษาอังกฤษสักคำ

ช่วงยุ่งๆ แบบนี้ ส่วนใหญ่เฟอร์ลองก็จะส่งของเอง ปล่อยให้คนงานนำสิ่งของตามคำสั่งซื้อใส่ถุง และตัดผ้าต้นไม้จำนวนมากที่ถูกโค่นแล้วพวกเกษตรกรขนมาให้ ได้ยินเสียงเลื่อยและพลั่วทำงานหนักตลอดเช้า แต่เมื่อเสียงระฆังเรียกสวดบท “ทูตสวรรค์แจ้งข่าว” ดังขึ้นตอนเที่ยงวัน พวกเขาก็วางเครื่องมือ เครื่องมือที่เปื้อนคราบดำ และมุ่งหน้าไปยังร้านคิโอส ที่ซึ่งพวกเขาจะได้กินอาหารมื้อกลางวันร้อนๆ พร้อมซูป และได้กินฟิชแอนด์ชิปส์ในทุกๆ วันศุกร์

“กองทัพต้องเดินด้วยท้อง” มิสซิสคิโอชอบพูด เธอยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์บุฟเฟต์ตัวใหม่ แล่นื้อ ตักผักใส่จานแล้วคลุกเคล้าให้เข้ากันด้วยซอสโลหะยาว

ด้วยความยินดี พวกเขานั่งลงให้ร่างกายอุ่นขึ้น และกินจนอิ่ม ก่อนจะสูบบุหรี่ จากนั้นก็กลับออกไปเผชิญหน้ากับความหนาวเย็นอีกครั้ง

2

เฟอร์ลองก์ เริ่มต้นจากศูนย์ บางคนอาจบอกว่าติดลบเลยก็ได้ ตอนที่แม่ของเขาอายุ 16 ปี เธอตั้งครรภ์ระหว่างทำงานเป็นคนรับใช้ ให้มิสซิสวิลสัน แม่ฝ่ายผู้บังคับบัญชาโปรเทสแตนต์ เธออยู่ในบ้านหลังใหญ่นอกเมืองไปไม่กี่ไมล์ เมื่อคนรู้ว่าแม่ของเขาตั้งครรภ์โดยไม่พร้อม เหล่าญาติพี่น้องก็ประกาศชัดเจนว่าจะไม่ข้องเกี่ยวกับเธออีกต่อไป แต่แทนที่มิสซิสวิลสันจะไล่แม่ของเธอออก กลับบอกว่าเธอควรอยู่และทำงานที่นั่นต่อไป เช้าวันที่เฟอร์ลองก์เกิด มิสซิสวิลสันก็เป็นคนพาแม่ของเขาไปโรงพยาบาล และพาพวกเขากลับมาบ้านอีกด้วย วันนั้นเป็นวันที่ 1 เมษายน¹ ปี 1946 บางคนจึงบอกว่าเด็กชายคนนี้โตมาจะต้องโง่แน่

ช่วงวัยทารกส่วนใหญ่ของเฟอร์ลองก์หมดไปกับการนอนในตะกร้าหวายที่ครัวของมิสซิสวิลสัน จากนั้นเขาก็ถูกรัดเข็มขัดไว้ในรถเข็นเด็กขนาดใหญ่ ห่างจากตุ๊กตาสักเล็กน้อยพอให้อึดไม่ถึงเหยือกสีฟ้าทรงสูง ความทรงจำแรกสุดของเขาคือพวกจานเปลดเตาหุงต้มสีดำ – ร้อน! ร้อน! – และพื้นกระเบื้องสีเหลืองแวววาวที่มี

¹ April Fools' Day หรือที่บางคนเรียกว่าวันเมษาหน้าโง่

สี่สองสี่ ที่ซึ่งเขาคลาน และต่อมาก็เดิน และต่อมาก็ได้เรียนรู้ว่า
พื้นกระเบื้องนั้นเหมือนกระดานหมากรุก ซึ่งถ้าตัวหมากรุกไม่กระโดด
ข้ามตัวอื่นๆ ก็ถูกกิน

เมื่อเขาโตขึ้น มิสซิสวิลสันผู้ไม่มีลูกก็ช่วยดูแลเขา ให้เขา
ทำงานเล็กๆ น้อยๆ ทั้งยังช่วยสอนให้เขาอ่านหนังสือไปด้วย เธอมี
ห้องสมุดเล็กๆ และดูเหมือนไม่สนใจมากนักว่าคนอื่นๆ จะคิดเห็น
อย่างไร เพียงแต่ดำเนินชีวิตอย่างพอสังเขปประมาณ อยู่ด้วยเงิน
สงเคราะห์ที่เธอได้รับเนื่องจากสามีเสียชีวิตในสงคราม กับรายได้จาก
วอพันธุเฮริฟอร์ดแสนใจดีและแกะพันธุเซเวียตผุงเล็กๆ ของเธอ
เน็ต คนงานในฟาร์มก็อาศัยอยู่ที่นั่นด้วย ไม่ค่อยมีความขัดแย้ง
เกิดขึ้นในบ้านหรือกับเพื่อนบ้าน เนื่องจากที่ดินมีร่วมกันและได้รับการ
ดูแลอย่างดี ไม่มีการติดเงิน อีกทั้งไม่มีความตึงเครียดเรื่อง
ความเชื่อทางศาสนามากนัก เพราะไม่ได้เคร่งกันทั้งสองฝ่าย²
ในทุกๆ วันอาทิตย์ มิสซิสวิลสันเปลี่ยนชุดกับรองเท้า กลัดหมวก
ใบเก๋ไว้บนหัว และให้เน็ตขับรถฟอร์ดพาไปคริสตจักร จากนั้น
ก็ขับไปอีกหน่อย พาแม่และเด็กไปหอสมุดกวานา - และเมื่อพวกเขา
กลับถึงบ้าน ทั้งหนังสือสมุดกวานาและพระคัมภีร์ก็ถูกวางทิ้งไว้บน
ตู้แขวนเสื้อคลุมจนกว่าจะถึงวันอาทิตย์หรือวันพิธีถัดไป

สมัยเป็นเด็กนักเรียน เฟอร์ลองก็เคยถูกเยาะเย้ยและล้อชื่อ
น่าเกลียดต่างๆ นานา ครั้งหนึ่งเขากลับมาบ้านโดยที่ด้านหลังเสื้อคลุม
มีคราบน้ำลายเปื้อนเต็มไปหมด แต่ความสัมพันธ์ของเขากับบ้านใหญ่
หลังนั้นทำให้เขาพอมีทางจัดการกับปัญหาต่างๆ ได้ และยังได้รับ
การคุ้มครองอีกด้วย ต่อมาเขาก็ไปเรียนโรงเรียนเทคนิคสองปี ก่อนจะ

²ในที่นี้หมายถึงโปรเตสแตนต์กับโรมันคาทอลิก

มาลงเอยที่ลานถ่านหิน ทำงานเหมือนๆ กับที่ลูกน้องของเขากำลังทำอยู่ตอนนี้ จากนั้นก็ไต่เต้าขึ้นมาเป็นหัวหน้า เขามีหัวทางธุรกิจ เป็นที่รู้กันว่าเขาเข้ากับคนอื่นได้ดีและไวใจได้ เพราะถูกหล่อหลอมให้มีนิสัยที่ดีแบบชาวโปรเตสแตนต์ เช่น มักตื่นแต่เช้าตรู่และไม่ชอบดื่ม

ปัจจุบัน เขาอาศัยอยู่ในเมืองนี้กับไอลีน ภรรยา และลูกสาวอีกห้าคน เขาพบกับไอลีนตอนที่เธอทำงานอยู่ในสำนักงานบริษัทเกรฟส์แอนด์โค และจีบเธอด้วยวิธีปกติทั่วไป พาเธอไปดูหนังและเดินเล่นตามทางริมแม่น้ำตอนเย็นๆ เขาถูกดึงดูดด้วยผมสีดำสลับกับตาสีเทาอมน้ำเงินของเธอ รวมถึงความหัวไวและโอเคียที่นำมาประยุกต์ใช้ได้จริงของเธอด้วย เมื่อทั้งสองหมั่นหมายจะแต่งงานกัน มิสซิสวิลสันให้เงินเฟอร์ลองก์สองสามพันปอนด์เพื่อเริ่มต้นชีวิตคู่ บางคนบอกว่ามิสซิสวิลสันให้เงินเขาเพราะลูกน้องของเธอคนหนึ่งเป็นพ่อเขา - เขาไม่ได้ถูกตั้งชื่อว่าวิลเลียม³ ตามพระนามกษัตริย์แน่

แต่เฟอร์ลองก์ไม่เคยรู้ว่าพ่อของเขาเป็นใคร แม่ของเขาเสียชีวิตกะทันหัน วันหนึ่งเธอล้มลงบนถนนปูหินขณะเข็นรถเข็นใส่แอปเปิลป่ากลับบ้านเพื่อจะทำเยลลี่ ภายหลังพวกแพทย์บอกว่าเธอเสียชีวิตด้วยภาวะเลือดออกในสมอง ตอนนั้นเฟอร์ลองก์อายุได้ 12 ปี หลายปีต่อมา เมื่อเขาไปขอสำเนาสูติบัตรที่สำนักทะเบียน สิ่งที่เขาเขียนไว้ในช่องซึ่งควรเป็นชื่อพ่อของเขาคือ *ไม่รู้* เสมียนส่ายเขม่นำเกลียดชังเขายื่นสำเนาข้ามเคาน์เตอร์มาให้

ปัจจุบัน เฟอร์ลองก์ไม่อยากจมอยู่กับอดีต เขามุ่งความสนใจไปที่การเลี้ยงดูลูกสาว ทั้งห้าคนมีผมดำเหมือนไอลีนและผิวสวย

³ หากมีชื่อจริงว่าวิลเลียมก็มักจะมีชื่อเล่นได้หลายชื่อ ซึ่งหนึ่งในนั้นได้แก่ บิลล์

เนียนโส พวกเธอดูเหมือนไปได้ดีในโรงเรียน แคทลีน ลูกสาวคนโต จะเข้ามาในสำนักงานสำเร็จรูปหลังเลิกๆ กับเขาในวันเสาร์ และหาเงินค่าขนมด้วยการช่วยจัดการเรื่องสมุดบัญชี เธอสามารถจัดเก็บข้อมูลสิ่งของที่เข้ามาระหว่างสัปดาห์เข้าแฟ้ม พร้อมทำบัญชีในหลายๆ เรื่องโจอันก็เช่นกัน เธอหัวดีและเพิ่งเข้าร่วมคณะนักเรียนประสานเสียงตอนนี้ทั้งคู่กำลังเรียนระดับมัธยมศึกษาอยู่ที่โรงเรียนเซนต์มาร์กาเรตส์

ซีลา ลูกคนกลาง และเกรซ ลูกคนสุดท้อง ทั้งสองเกิดห่างกัน 11 เดือน สามารถท่องสูตรคูณได้ขึ้นใจ ทำอาหารยาวและบอกชื่อเทศมณฑลกับแม่น้ำต่างๆ ของไอร์แลนด์ได้ ซึ่งบางครั้งพวกเธอจะวาดเป็นแผนที่และระบายสีด้วยปากกาสีกลัดที่โต๊ะในครัวพรสวรรค์ทางดนตรีของพวกเธอก็ไม่น้อยหน้าเช่นกัน ทั้งสองกำลังเรียนเล่นหีบเพลงชักที่คอนแวนต์ทุกวันอังคารหลังโรงเรียนเลิก

ลอเรตตา ลูกคนสุดท้อง แม้จะขี้อาย แต่ก็ได้รับดาวทองและดาวเงินในสมุดคัดลายมือ เธอสามารถอ่านหนังสือของอินิด ไบลตัน⁴ ทั้งยังได้รับรางวัลเท็กซากอจากการวาดรูปแม่ไก่อ้วนสีฟ้าตัวหนึ่งกำลังเล่นสเก็ตข้ามสระน้ำที่เป็นน้ำแข็งอีกด้วย

บางครั้ง เมื่อเฟอร์ลองก์เห็นลูกๆ ทำสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่จำเป็นต้องทำอยู่ - ย่อเข้าในหอสวดภาวนา หรือขอบคุณเจ้าของร้านตอนรับเงินทอน - เขาก็สุขใจเหลือล้นอยู่คนเดียวที่เด็ก ๆ เหล่านี้เป็นลูกของเขาเอง

“เรานี้อะไรก็จริง ๆ เลยนะ” เขาพูดกับไอลีนบนเตียงในคืนหนึ่ง “คนอื่นเขาลำบากกันเยอะแยะ”

“ใช่ เราโชคดีมาก ๆ”

⁴ Enid Blyton (ปี 1897 - 1968) นักเขียนวรรณกรรมเยาวชนชาวอังกฤษ

“ใช้ว่าเราจะมีอะไรมากมาย” เขาว่า “แต่ก็นั่นแหละ”

ไอลีนค่อยๆ ลูบรอยย่นบนผ้าปูที่นอนให้เรียบ “เกิดอะไรขึ้น
เธอ”

ครูหนึ่งเขาจึงตอบ “วันนี้ลูกของมิก ซินนอตต์ ออกไปบนถนน
อีกแล้ว หากิ่งไม้”

“ฉันเดาว่าคุณต้องหยุดช่วยแน่”

“ก็ฝนมันตก ผมเลยหยุดรถอาสาจะไปส่ง แล้วก็เอาเศษสตางค์
ในกระเป๋ามาให้ไปนิดหน่อย”

“ว่าแล้ว”

“ยังกะผมให้ไปร้อยปอนด์นั่นแหละ”

“คุณรู้มั๊ย การที่คุณทำแบบนี้ บางทีก็ไปทำให้พวกเขาเอง
ต้องลำบากนะ”

“แต่ฉันไม่ใช่ความผิดของเด็กเลยนี่”

“ซินนอตต์มาแ่ออยู่ตรงตู้โทรศัพท์เมื่อวันอังคาร”

“น่าสงสัยจริง ๆ” เฟอร์ลองก์พูด “ไม่รู้ว่ามีปัญหาอะไรอีก”

“เหล่านะลิปัญหาเขา ถ้าสนใจลูกๆ บ้างเขาคงไม่เที่ยวปล่อยตัว
แบบนี้หรอก คงเลิกดื่มได้แล้ว”

“เขาอาจจะทำไม่ได้”

“คงงั้น” เธอถอนหายใจกลางเอื้อมมือปิดไฟ “ต้องมีคนจับได้
ไม่สิ้นเสมอแหละ”

บางครั้ง เฟอร์ลองก์ก็นอนคิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ประมาทน้อยอยู่กับ
ไอลีน แต่บางที หลังจากยกของหนักมาทั้งวันหรือส่งของล่าช้าเพราะ
ยางรั่วและต้องเปียกโชกอยู่บนถนน เขาจะกลับบ้านมาให้น้ำอุ่นแล้ว
เข้านอนแต่หัวค่ำ จากนั้นก็ตื่นขึ้นกลางดึก รู้สึกได้ว่าไอลีนหลับลึกอยู่
ข้างๆ - และเขาก็นอนคิดอะไรโน่นไปวนมาด้วยความกระวนกระวายใจ